Stripmaandblad f 1,25 NR. 8

BRAMMETJE FOK
en het LUCHTSCHIP

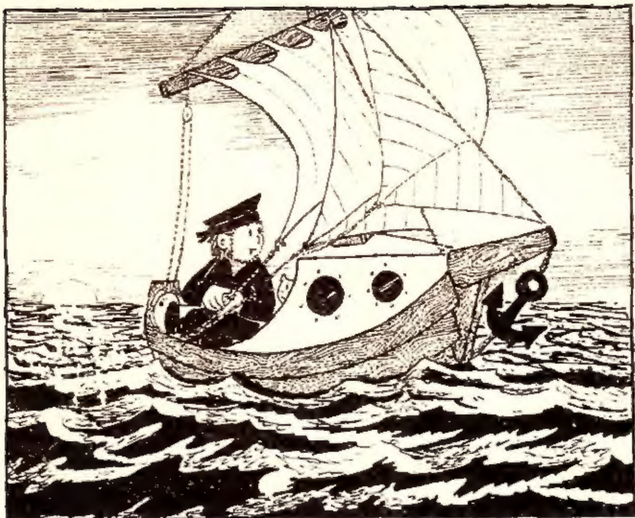
NR. 8

BRAMMETJE FOK
en het LUCHTSCHIP

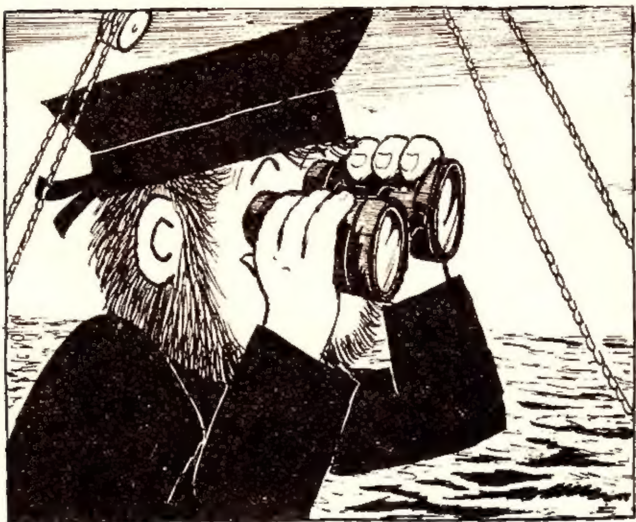
Tekst: Cor Dokter

Tekeningen: Bart v. Leeuwen

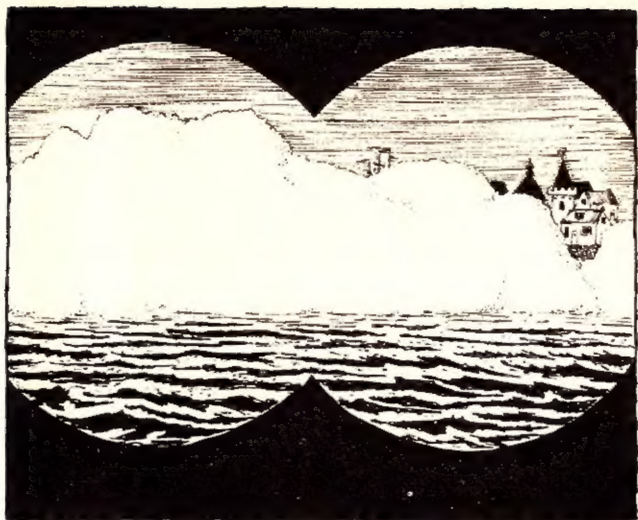

1. Het was heerlijk weer en het zonnetje scheen en de zee was glad en we zouden dat allemaal niet verteld hebben, als het niet van belang was geweest voor dit verhaal. Brammetje wist daar nog niets van, toen hij aan het roer van het goede schip Kokanje op weg was naar de haven. Hij was hier al zo dikwijls geweest, dat hij met zijn ogen dicht de haven nog had kunnen vinden. En op hele grote afstand

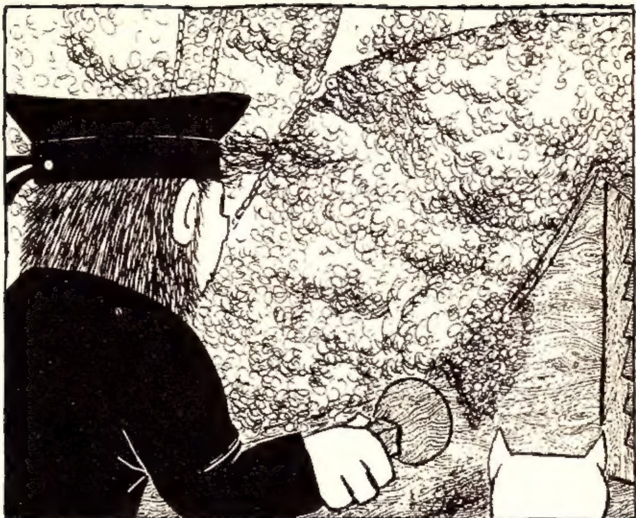
had hij al kunnen vertellen, dat dit streepje een kerk was en dát puntje een molen. Alleen. . . er was nu geen puntje en geen streepje te zien. Alleen maar een groot wit vlak dat er nooit eerder was geweest.
Bram pakte zijn kijker en geloofde zijn ogen niet.
Want het wás heerlijk weer en het zonnetje scheen en wáár kwam dan. . . die ijsberg vandaan?

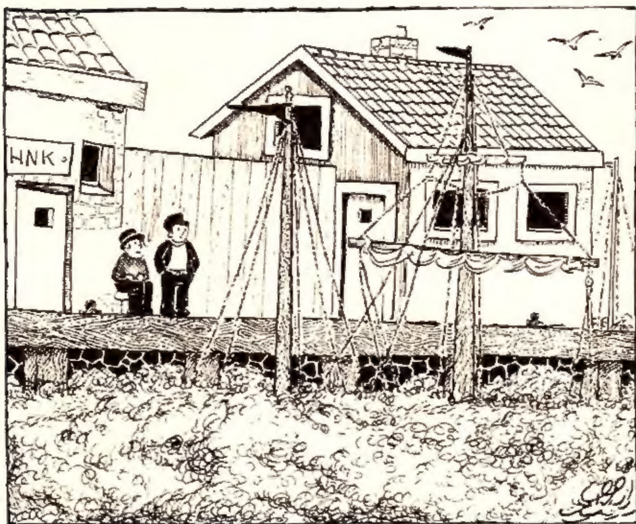
2. Hoe dichter Bram bij het stadje kwam, hoe groter die ijsberg werd. Even vreesde Bram zelfs, dat de hele stad door het ijs verzwolgen was, maar waar de berg iets lager was kon hij nog een stukje havenkant onderscheiden.
Heel voorzichtig kwam Bram naderbij, want hij wist, dat het grootste deel van een ijsberg onder water zit en gevaar oplevert voor goede schepen als de Kokanje. Maar het was Karo, die plotseling twijfelend zei:

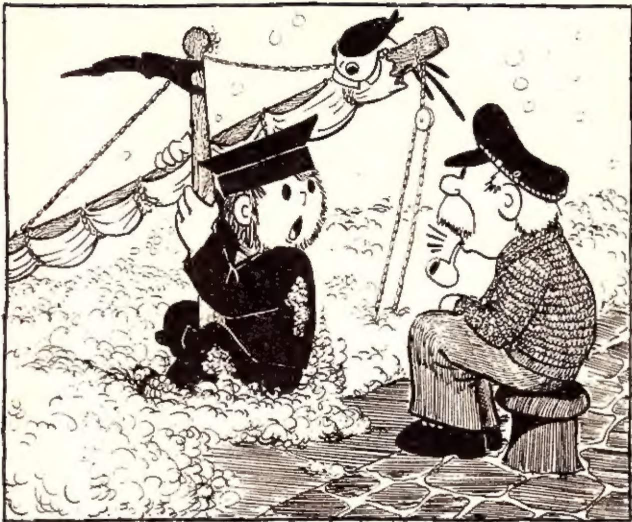
"Bram? Weet je zeker, dat het ijs is? "
Bram schudde het hoofd.
"Nee, ijs is het niet. Daar is het te romig voor en te schuimig en. . ."
Een vlokje dreef langs de Kokanje en Bram ving het met de hand.
"Hou me vast, nu snap ik er niets meer van. Het is schuim, een hele berg van schuim."

3. De scheepskat had liever gewild, dat Bram nog vóór de berg schuim rechtsomkeer had gemaakt. Maar Brammetje was vastbesloten om het geheim van het schuim te leren kennen. Hij liet de misthoorn loeien en voer langzaam de vlokkige massa binnen, die zich om het goede schip Kokanje sloot.
Het was nu een voordeel, dat Bram desnoods met de ogen dicht de haven had kunnen vinden, want er was ook met de

ogen open niets te zien.
In de haven zelf had de berg van schuim een uitlopertje. De witte massa dreef boven water tot bij de kaderand en boven dat schuim uit stak de mast van de Kokanje, die een ligplaats zocht.
Twee mannen aan de kant keken er met belangstelling naar. "Altijd een leuk gezicht," zei de een. "Al die masten die binnenvaren. Ik kan er uren naar kijken."

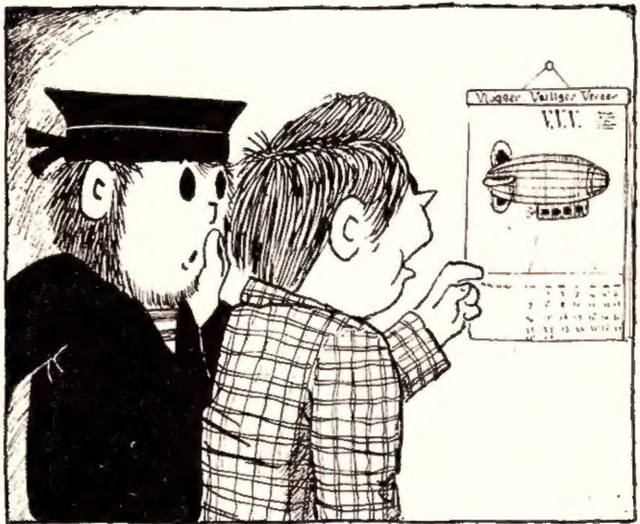
4. "Zo, we zijn er," zei Bram, die nog geheel door schuim was omgeven. "Ik ga maar eens even de mast in, jongens, misschien zie ik wat." Tutu was ook blij even de benauwde omgeving van de wollige wolk te kunnen verlaten en eerder dan Bram nog zat hij boven in de mast.
"Goeiendag," zei een oude schipper aan de kade, toen Bram boven het schuim uitkwam. "Heb je het makkelijk kunnen vinden? "
"O, jawel," zei Bram vriendelijk. "Maar waar komt al dat

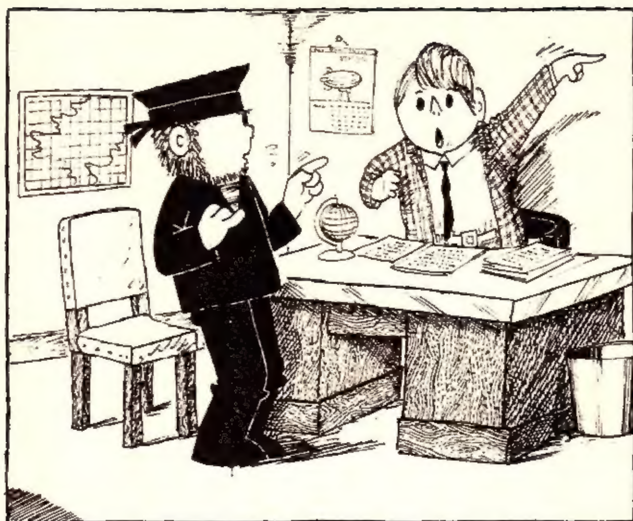
schuim vandaan? "
"Tja, da's een ramp," zei de man bedaard. "Er zijn al schepen in vastgelopen en de handel krijgt zijn spullen niet en niemand weet waar het schuim vandaan komt. Maar het zal wel van de wasmiddelen zijn, meneer? "
"Dan zouden andere havens er ook last van hebben," zei Bram.
"Misschien wassen ze zich daar niet," zei de man, maar dat wist Brammetje wel beter.

5. Voor iemand, die zo nieuwsgierig was als Bram, was het moeilijk te verdragen, dat geen mens hem vertellen kon, waar het schuim vandaan kwam. Maar veel tijd om het uit te zoeken had hij niet, want zijn schip moest varen en daarom ging hij het havenkantoor binnen om naar vracht te vragen.
"Vracht? Er is geen vracht," zei de man onverschillig. "Hoe kan dat nou? " vroeg Bram. "Er komt haast geen

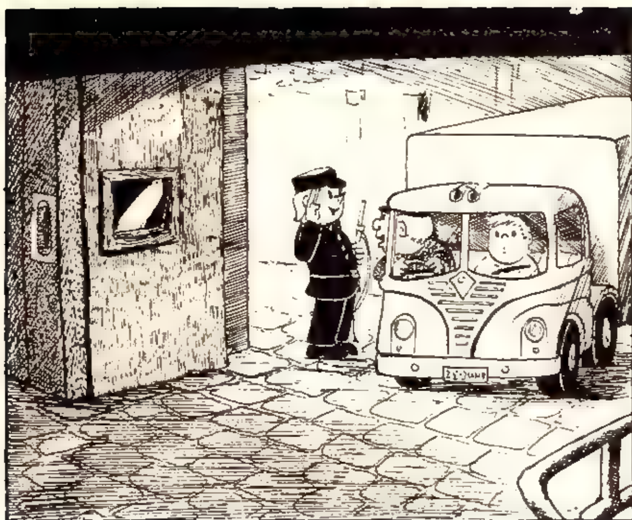
schip door het schuim heen, dus dan moet er toch heel wat klaarstaan om vervoerd te worden? "
"Nee, het luchtschip heeft alles meegenomen," zei de man van het havenkantoor en hij wees op een kalender aan de wand. "Ziet u wel, er staat een zeppelin op en erbij staat: "Vlugger, Veiliger Vervoer. De schepen hebben afgedaan." Dat laatste maakte Brammetje woest.

6. "Dat die mensen reclame maken voor hun luchtschip is niet erg," riep Bram, "maar ze moeten niet beweren, dat schepen niets meer te betekenen hebben. Schepen zullen er altijd zijn! "
"Als je daarover klachten hebt moet je niet bij mij zijn," zei de man van het havenkantoor verveeld. "Dat kan je beter bespreken met de eigenaar van die luchtschepen."
"En wie is dat? " vroeg Bram.
De man wees hem de weg en grimmig ging Bram op pad.

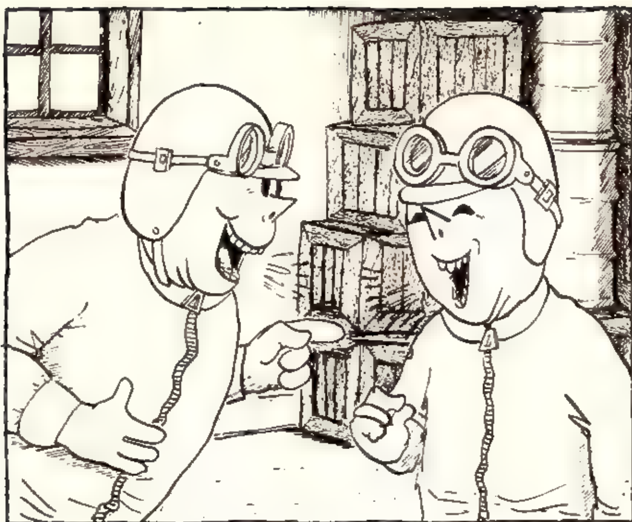
Het was een heel eind lopen, maar eindelijk kwam hij bij het veld met de hangar: een enorme loods, waarin luchtschepen konden worden beschut tegen de regen.
Een wachtpost met een geweer hield hem tegen.
"Terug jij," schreeuwde de bewaker. "We hebben hier geen pottenkijkers nodig."
"O, hebben jullie dan iets te verbergen? " vroeg Bram en toen mocht hij er helemaal niet meer in.

7. Brammetje deed erg neerslachtig, toen hem door de schildwacht de deur was gewezen.
"Neemt u me niet kwalijk, meneer," zei hij en de waker keek hem uit de hoogte aan.
"Scheer je weg," zei hij en Bram verdween met gebogen hoofd, wat de bewaker met diepe voldoening vervulde. Maar als hij Bram had gekend, zou hij hebben geweten, dat de dapperste zeeman van de zeven zeeën niet gewend was

om zich zo gemakkelijk te laten wegsturen. En als hem dat bekend was geweest zou hij misschien wat nauwkeuriger hebben gekeken, toen een van de vrachtwagens passeerde. Nu groette hij alleen maar vriendelijk en hij keek de wagen niet na. En hij zag dus ook Bram niet, die buiten razendsnel op de auto was gesprongen en nu toch was binnengekomen. . . . .

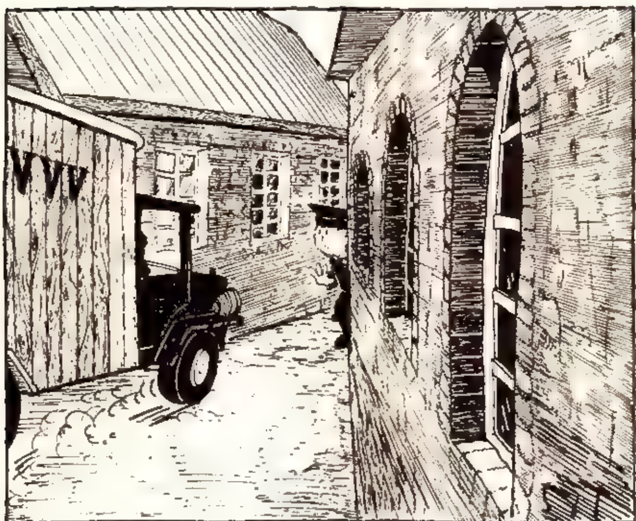
8. In de grote hal van het luchtschip-vliegveld stonden twee mannen in leer en stofbril grijnzend bijeen.
"Het gaat goed," zei de één.
"Het gaat reusachtig," zei de ander.
"Die roomklopper, dat is een geweldig ding," zei de eerste weer. "Effe opkloppen en we krijgen alle vrachten en we verdienen allemaal veel geld."
De ander sloeg zich op de lederen knieën.

"En die domme zeelui krijgen niets," riep hij schaterend en dát werd gehoord door één van die domme zeelui want Bram had zich onder een dekzeil verborgen en alles afgeluisterd.
Maar hoewel hem geen woord ontgaan was had hij niet alles begrepen.
Een roomklopper? Wat had dát te betekenen?

9. Het was gevaarlijk om in een kamp rond te lopen, waar iedereen zijn tegenstander zou zijn. Maar Bram begreep, dat hij niets wijzer werd als hij zich onder het dekzeil bleef schuilhouden. Heel voorzichtig kwam hij dus tevoorschijn en op de tenen sloop hij tussen de vele gebouwtjes door. Meer dan eens dook hij razendsnel weg, als hij een voetstap hoorde of als een kuchje hem bewees, dat er iemand in de nabijheid was.

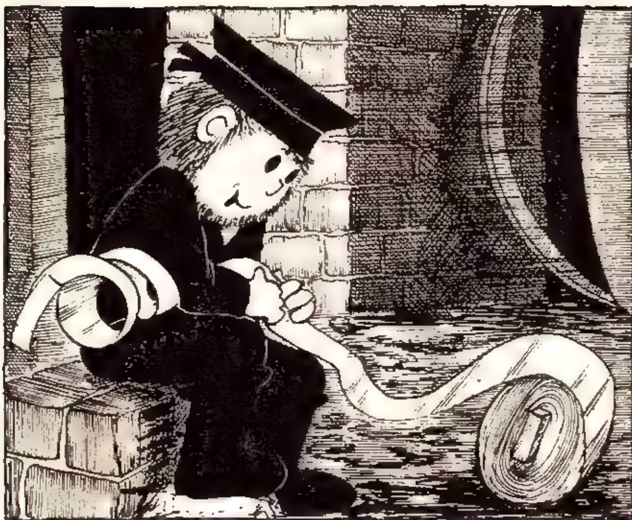
Maar Bram was niet voorbereid op wat er in de smalle steeg, tussen twee gebouwen in, plotseling gebeurde. . .
Hij bevond zich net halverwege de smalle ruimte, toen hij aan de voorzijde van de gleuf tussen de bouwsels een vorkheftruck tevoorschijn zag komen. En toen hij zich omdraaide kwam aan de andere kant een auto voor de dag. Bram zat tussen twee vuren en hij zou onherroepelijk betrapt worden. . .

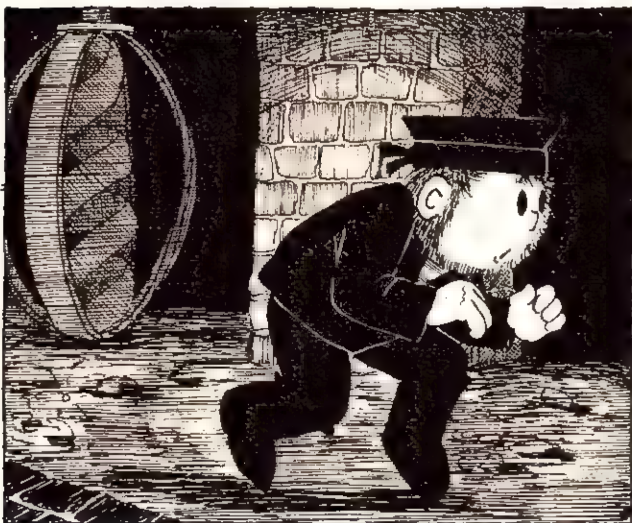
10. Midden in de steeg ontmoetten de auto en de vorkheftruck elkaar en de chauffeurs kregen heftige ruzie, wie er nu eigenlijk moest terugkeren en wie er mocht doorrijden. Maar. . . waar was Bram gebleven? Hoe kwam het, dat de mannen hem niet ontdekt hadden, hoewel hij nu eigenlijk tussen vorkheftruck en auto in had moeten staan?
Op het laatste moment was Bram weggedoken door een kelderluikje, dat gelukkig op een kier had gestaan. Bram

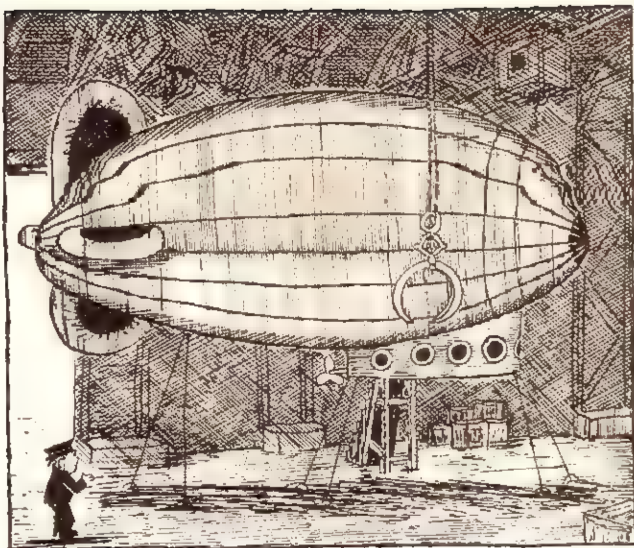
wist wel niet, waar hij terecht zou komen, maar alles was beter dan betrapt te worden door twee wagens, die op elkaar af reden. In de halfduistere ruimte, waar hij was afgedaald, moest Bram zijn ogen eerst laten wennen. Maar al spoedig onderscheidde hij een vorm, die hem bekend voorkwam. En eensklaps wist hij het. Het leek op een reusachtige roomklopper!

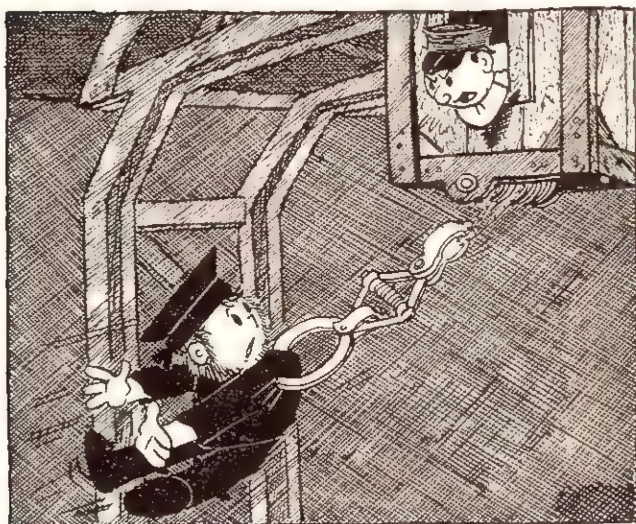
11. Lang keek Bram naar het eigenaardige voorwerp, dat hem zo sterk aan een al te grote roomklopper deed denken. En langzamerhand meende hij te begrijpen, hoe het allemaal met elkaar verband hield: het schuim voor de haven, de geweldige klopper en de paar woorden, die hij daarstraks had opgevangen. . .
In het halve donker glinsterden Brams ogen verdacht en als zijn vrienden erbij waren geweest, zouden ze hebben be-

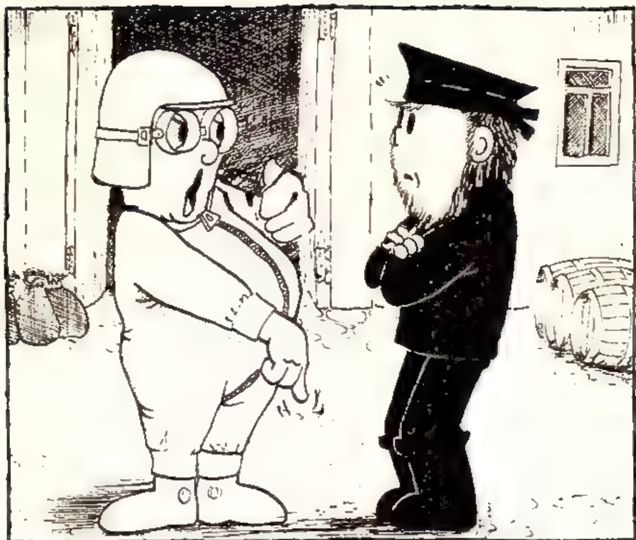
grepen, dat er weer een plannetje onder die muts was uitgebroed. . .
Ergens tussen de oude rommel vond Bram een rol stevig blik, dat hij voorzichtig uitrolde. Het maakte toch nog heel wat lawaai, maar eindelijk had Bram toch met het stuk blik en de roomklopper bereikt, wat hij wilde.
Hij sloop weer op de tenen naar buiten.

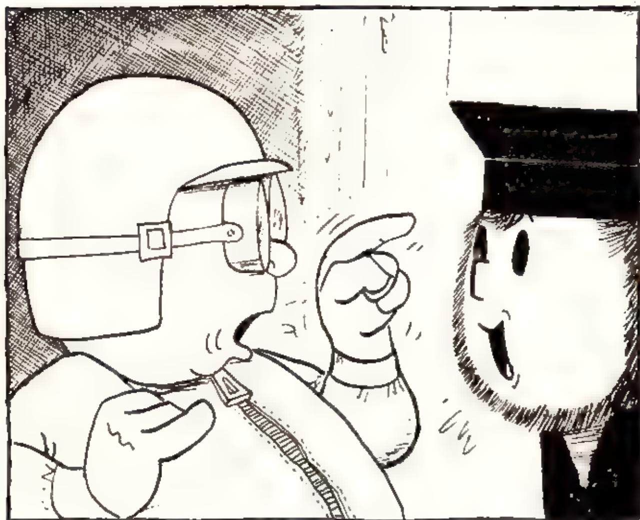
12. Eindelijk was Bram in de hangar, waar het grote luchtschip stond, dat eerlijke zeelui het brood uit de mond dreigde te stoten.
Eigenlijk had Bram een grote hekel aan het gevaarte moeten krijgen, maar het was hem onmogelijk. Want wat was zo'n luchtschip toch mooi, met die vreemde vorm, die glanzende huid en vooral. . .
Voor een kort moment had Bram vergeten, waar hij was

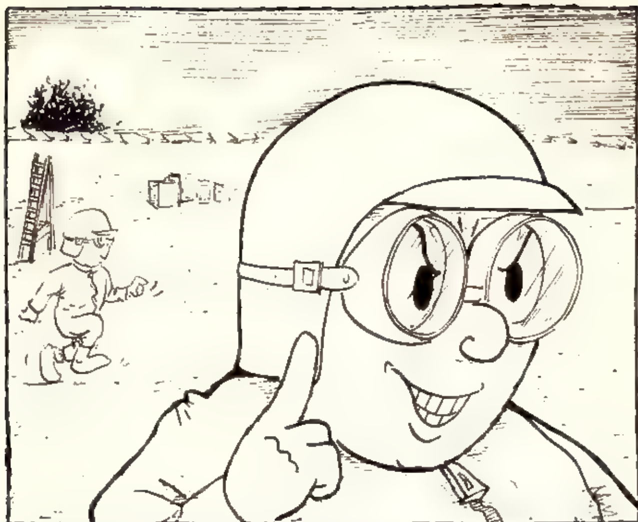
en dat werd hem noodlottig. Langs de hele zoldering liepen takels en kranen en plotseling werd hij door de "tang" van zo'n kraan vastgegrepen.
Een ruwe stem riep hem luidkeels toe:
"Aha, een indringer, hè? Een zeeman, nietwaar? Ik heb je betrapt, matroos en je bent er gloeiend bij."
Bram was zo verbouwereerd, dat hij vergat over dat "matroos" boos te worden.

13. Een dikke man in vliegerpak en stoere helm stelde zich voor Bram op. Op een wenk van zijn hand werd Bram uit de greep van de kraan bevrijd. Maar de man liet duidelijk merken, dat hij Bram geen enkele kans zou geven om te ontkomen.
"Je wilde mijn luchtschip vernielen, hè, omdat jullie geen vracht meer krijgen voor je schepen. Maar ik zal je aan de politie overleveren. In de cel, in de kouwe kille cel word je

gestopt, inbreker."
Bram keek hem uitdagend aan.
"Ja, dat is het beste," zei hij hooghartig. "Dat is de enige manier, waarop jullie het van ons kunnen winnen. . . door ons te laten opsluiten. Want dat luchtschip van jullie, dat heeft anders geen enkele kans. Jullie zijn lucht voor mij."
Wat Bram verwachtte, gebeurde.

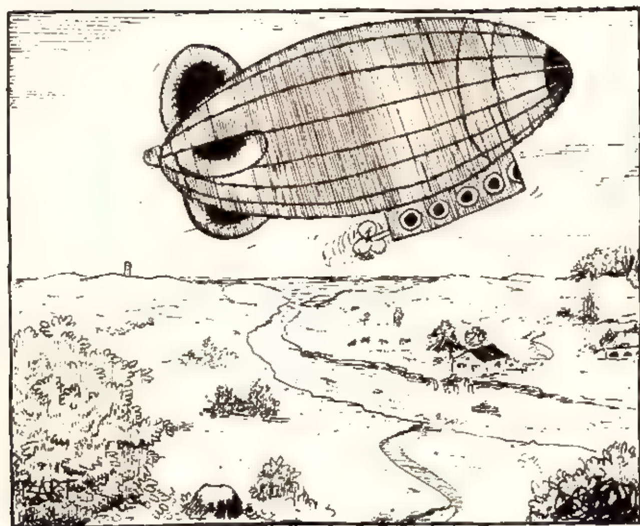
14. "Durf je het aan, om onze krachten te meten? Om te zien, wie het snelste is, mijn luchtschip of jouw armzalige bootje? " vroeg de vlieger en Bram knikte. "Waarom niet? Als het maar eerlijk gaat. . ."
"Natuurlijk gaat het eerlijk," zei de man, maar Bram zag heel goed de sluwe blik in die ogen achter de stofbril. "Vanavond om zes uur vertrekken? " vroeg Bram, "dat is het gunstig tij."

"Erg gunstig," zei de man en hij kon zijn lachen bijna niet houden. Maar weer deed Bram alsof hij daar niets van merkte. Hij was al blij, dat hij erin geslaagd was om niet aan de politie te worden overgeleverd, maar naar de Kokanje terug te keren. Daar werd hij opgewacht door zijn vrienden, die hem met vragen bestormden.
"Ik zal je alles vertellen, maar eerst kijken of niemand ons afluistert," zei Bram.

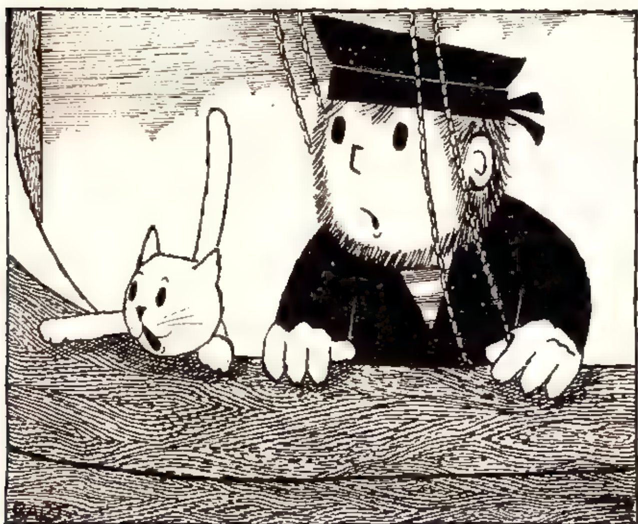
15. Pas toen Bram er zeker van was, dat niemand zijn woorden kon horen, lichtte hij zijn vrienden in.
"Jongens," zei hij ernstig, "ik geloof dat ik het geheim van het schuim heb opgelost. Ik hoop het maar, want het succes van mijn wedstrijd tegen het luchtschip hangt er van af. Vanavond om zes uur vertrekken we."
"Dit schip. . . tegen een luchtschip? "vroeg Karo bedenkelijk. "Hebben we een kans, Bram? "
"Als het eerlijk gaat heb ik een kleine kans," zei Bram, "want de Kokanje vaart snel en het luchtschip vliegt lang-

zaam."
"En als het oneerlijk gaat? " vroeg Karo en toen pas kwam er een brede lach op het gezicht van Bram:
"Dan hebben we een veel grotere kans," zei hij raadselachtig. "Dat is het leuke ervan. . . als ze niet eerlijk zijn zullen ze er zelf de meeste last van hebben." Inmiddels was het luchtschip opgestegen, maar het vloog niet in de richting van de zee. Het vloog boven de rivier, stroomopwaarts, dieper het land in. . . .

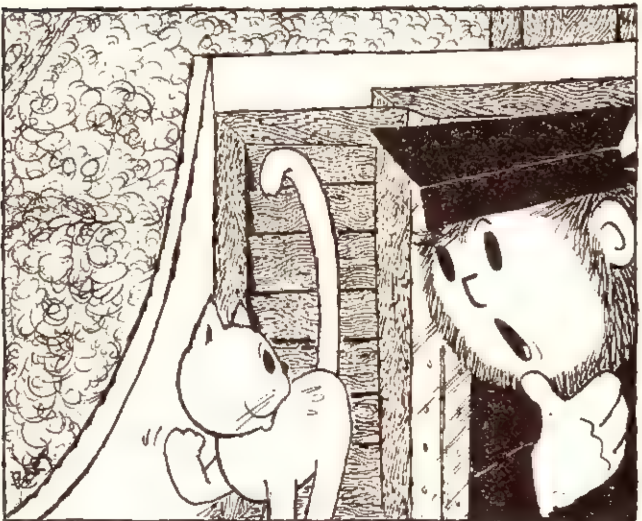
16. Aan boord van het goede schip Kokanje had Bram intussen alles in orde gemaakt voor een snel vertrek. Hij keek op zijn horloge.
"Lang duurt het niet meer, jongens, dan kunnen we met de wedstrijd beginnen. We wachten precies tot zes uur, dan gaan we er vandoor."
"En als het luchtschip nu eerder vertrekt? " vroeg Karo.
"Dan zouden we het nu al hebben gezien," zei Bram, "want het moet dezelfde kant uit als wij."

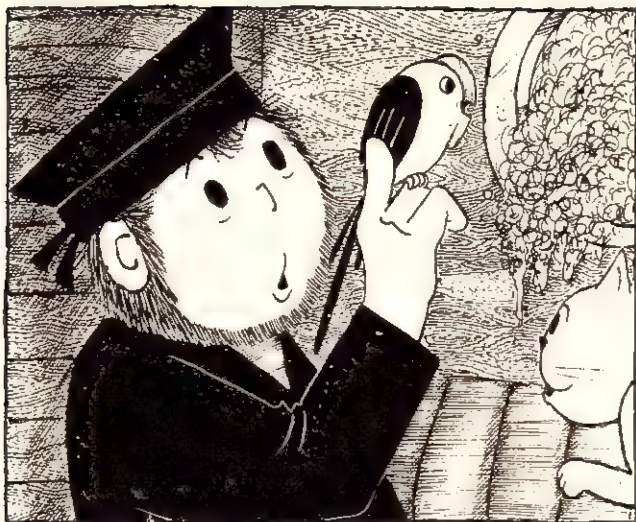
Bram kon moeilijk weten, dat het luchtschip al was opgestegen, maar zolang het in de verkeerde richting vloog, zou hij daar ook weinig bezwaar tegen hebben kunnen maken.
"Kijk daar eens," riep Karo plotseling. Iedereen verwachtte, dat hij de komst van het luchtschip bedoelde . . . maar het was iets heel anders dat de scheepskat de schrik van zijn leven had bezorgd.

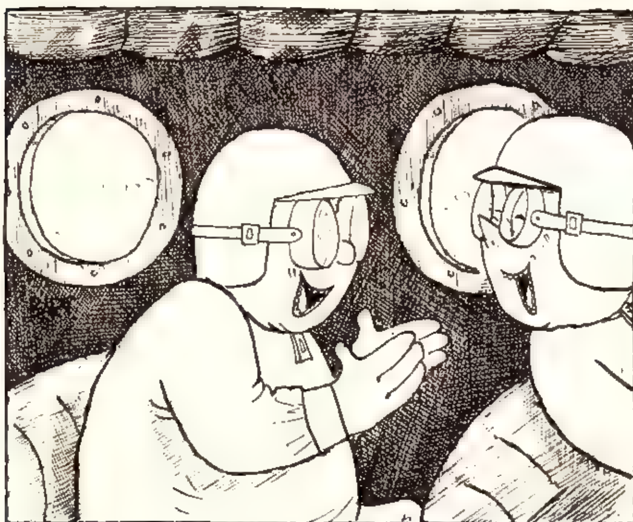
17. In de haven was het schuim, dat Brams binnenkomst zo moeilijk had gemaakt, langzamerhand gezakt. Maar nu zagen zij op de rivier, die in de haven uitmondde, weer een berg schuim naderen en die was nog groter dan wat er éérst naar zee toe was gedreven. "Daarom vonden ze goed dat ik bij eb zou vertrekken," legde Bram uit, "want dan trekt het water naar zee en op dat water kunnen zij het schuim laten meevoeren. Ik geloof namelijk vast, dat die lui met het luchtschip dat schuim maken om zeelui dwars

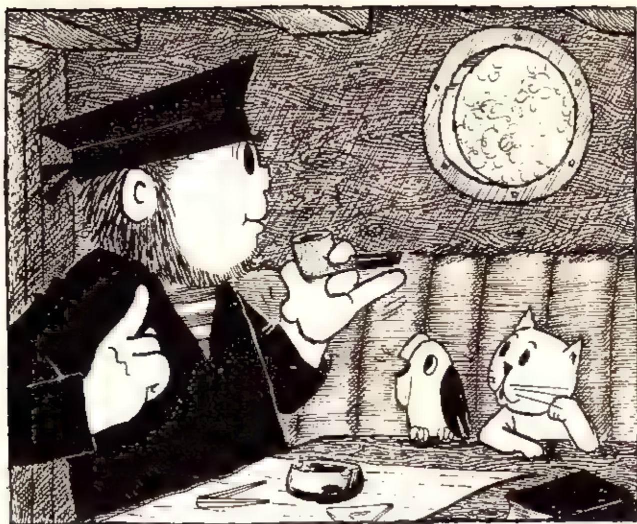
te zitten. Ik heb een enorme roomklopper gezien en als ze nu eerst een krachtig afwasmiddel in het water gooien, dat na honderd borden nog niet is uitgewerkt en ze kloppen dat op, dan maken ze die bergen schuim."
"Maar dan kunnen we straks de haven niet uit, we lopen in die schuimberg vast op de oever," riep Karo. Dikke wolken schuim schoven langs de Kokanje voorbij en de eerste witte plukken rolden al over de reling.

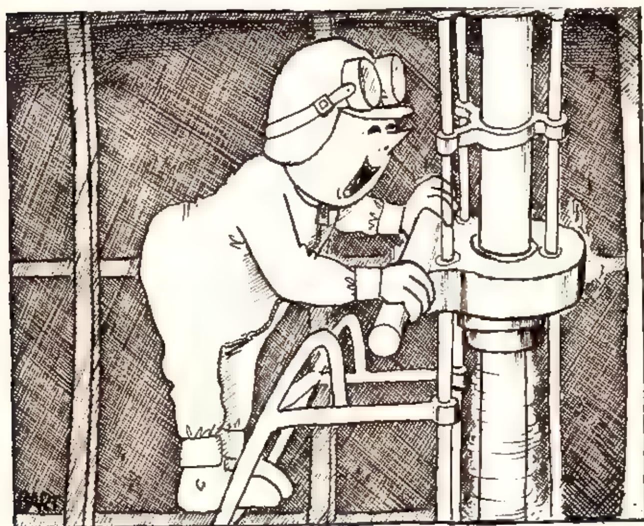
18. Bram en zijn vrienden werden lichtelijk onwel door de zoetige lucht, die uit de schuimmassa opsteeg. Ze trokken zich terug in de kajuit, waardoor een geopende patrijspoort ook al vlokken schuim binnendrongen.
"Snap je hoe het werkt? " vroeg Bram. "Onderaan dat luchtschip is een grote roomklopper bevestigd, die ze kunnen binnentrekken als dat nodig is. Daardoor werd nooit ontdekt, hoe dat schuim ontstond. Erg handig."
Dat vond de vlieger in het luchtschip ook en hij schaterde

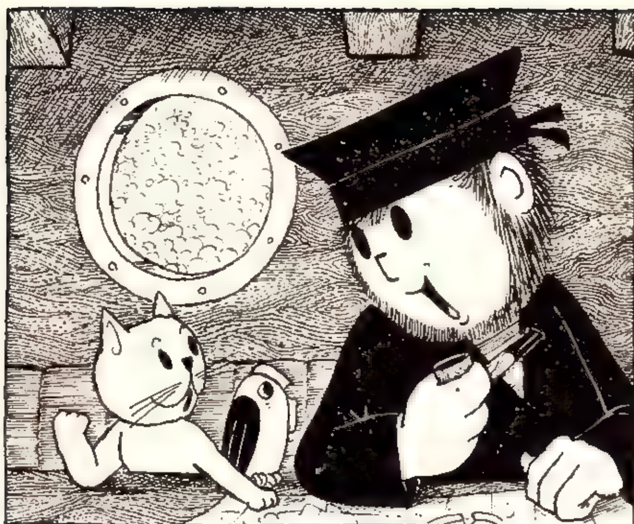
het uit, toen hij zijn vrienden vertelde: "Let op mannen, we gaan nu eens een berg schuim maken, waar zelfs het grootste schip van de wereld niet bovenuit kan kijken. Laat staan dat miezerige scheepje van die zeeman Fok." Snijdend klonken zijn bevelen door het luchtschip. "Roomklopper, opgelet."
Hij wachtte even en zei dan met gebiedend gebaar: "Roomklopper volle kracht . . . vooruit . . .!

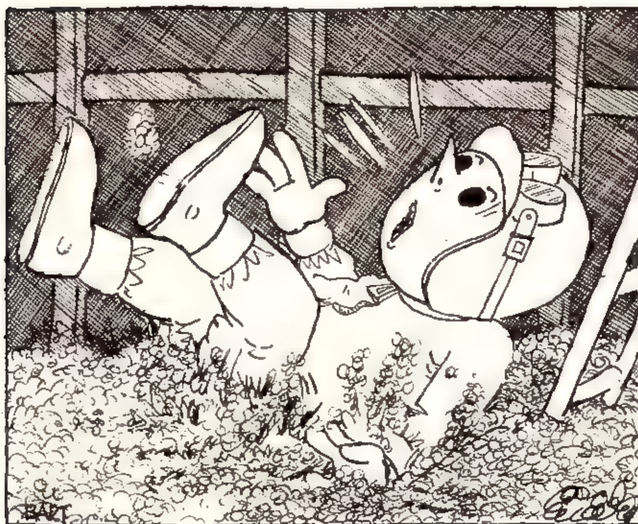
19. Bram had de patrijspoorten gesloten, maar zelfs door het glas heen was te zien, dat het schuim snel dikker en dikker werd als slagroom, die wordt geklopt.
"Ik begrijp het niet," zei Karo, "je zei toch, dat wij méér kans hadden om te winnen als die lui van het luchtschip oneerlijk handelen? "
"Nu, ze handelen oneerlijk, dat is aan het schuim te zien, maar zij kunnen vliegen en wij kunnen in die witte massa nauwelijks vooruit komen. Dus . . ."

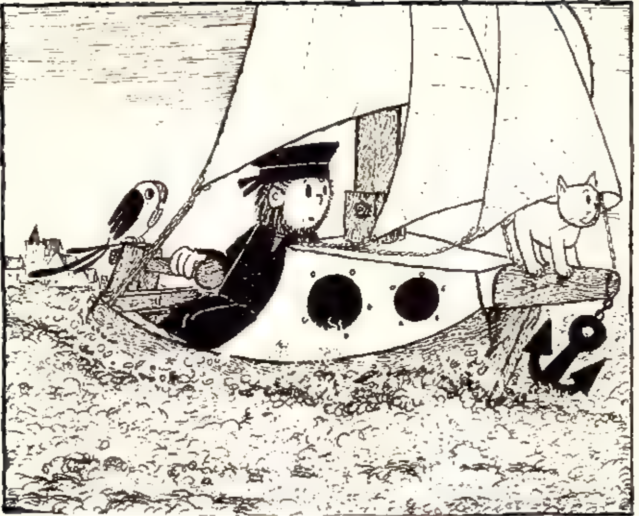
Bram bleef even opgewekt als altijd. "Ze zullen het gauw genoeg merken, als ze met de roomklopper in het schuim bezig blijven," zei hij. "Ik heb in de loods iets aan die roomklopper veranderd en als die op volle kracht draait..."
In het luchtschip was aan het gebrom en gezoem en getril te merken, dat de hoogste snelheid van de roomklopper was bereikt. Maar langs de spil, die de roomklopper in beweging bracht, kwam een schuimige massa naar binnen . . .

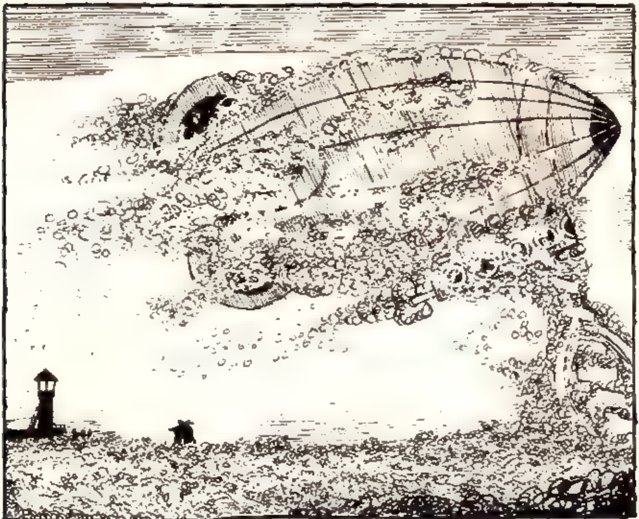
20. "Weet je, wat ik heb gedaan?" vroeg Bram. "Wat dan?" vroeg Karo, want hij wilde nu eindelijk wel eens horen, waarom Bram al die tegenslag met het schuim zo luchthartig verdroeg. "Er lag een stuk blik en dat heb ik in de vorm van een spiraal gedraaid, net als bij een hele grote kurketrekker," legde Bram uit. "Je weet toch, dat er molens zijn, die in een soort schroef water ophalen?" Daar had Karo wel eens van gehoord.
"Nou, zo'n grote schroef heb ik in de roomklopper ge-

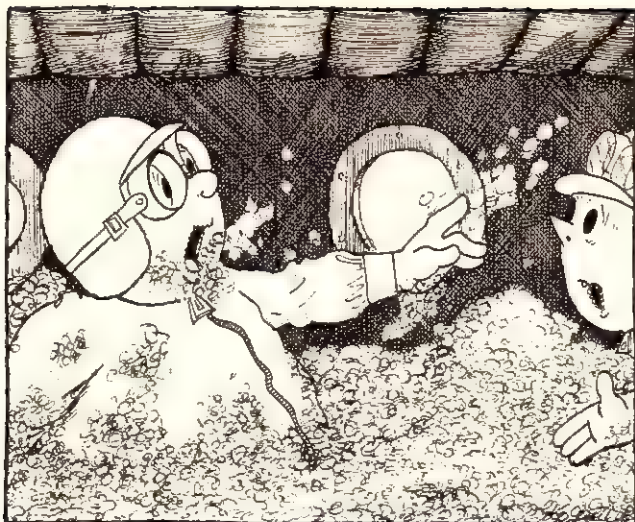
plaatst. En hoe harder ze draaien, hoe meer schuim de roomklopper nu omhoog brengt . . . tot in het luchtschip."
"Als het tenminste gelukt is," zei Karo twijfelend, maar dát hadden de mannen van het luchtschip hem kunnen bevestigen. Want de baas van het luchtschip merkte plotseling, dat hij kniediep in het schuim stond en hij gleed bij de eerste stap al weg. "Afzetten," wilde hij roepen. Maar er kwam alleen "blub, blub, blúb" uit.

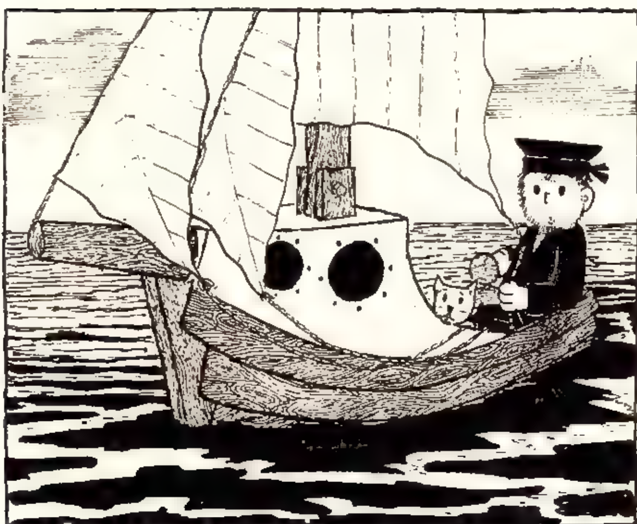
21. Het was zes uur geworden, precies de tijd waarop Bram voor de race mocht uitvaren. Het was een gevaarlijk werk, om in die dikke laag schuim de haven uit te komen, maar het lukte hem toch.
"We boffen, het schuim is toch minder dik dan eerst," zei Karo.
"En ik vermoed wel, dat ik weet waar de rest van het schuim is gebleven," zei Bram, terwijl hij door de laatste resten

van de schuimberg zeilde.
Het luchtschip zelf had antwoord kunnen geven. Want de dolle roomklopper had steeds meer schuim naar binnen gehaald en nu barstte de witte massa uit alle naden en kieren. Het luchtschip zélf leek wel een wolk en wie goed luisterde kon de kreten en scheldwoorden horen van de bemanning. Een donderwolk.

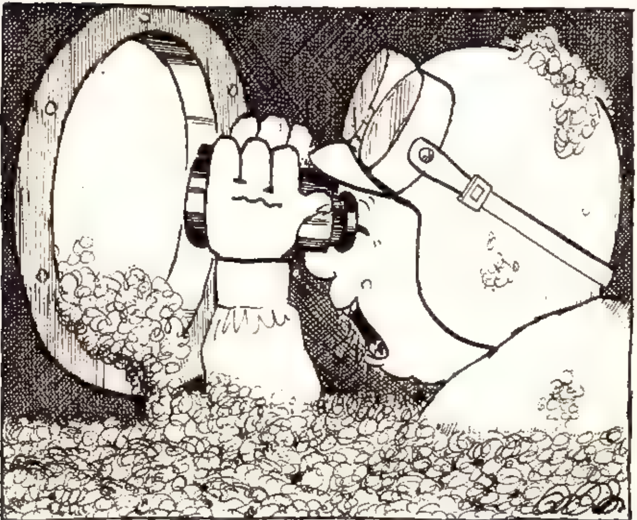
22. Hevige ruzie was uitgebroken in het luchtschip. Een van de mannen vroeg de leider om een luik open te zetten, zodat het schuim zou weglopen. Maar de baas weigerde halsstarrig, ook al stond hem het schuim om de lippen. "Nee, nee, nee. Die zeeman is nu al vertrokken. We kunnen het schuim nog hard genoeg nodig hebben om hem tegen te houden."
"Maar ik stik bijna," riep de man.

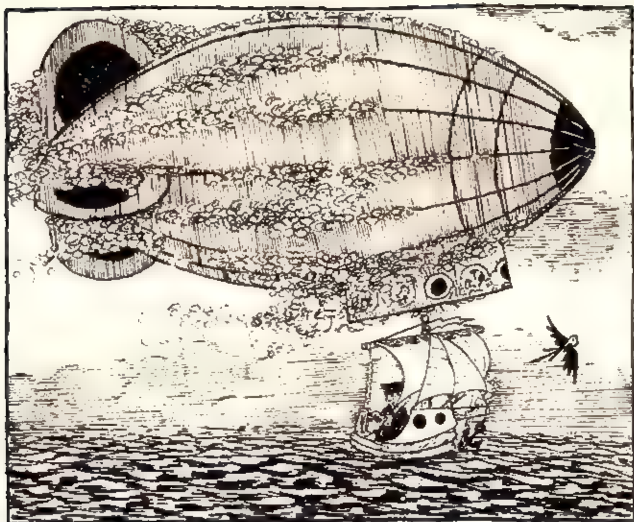
"Dat doe je dan maar in je vrije tijd," schreeuwde de leider, want niets was voor hem van belang behalve de vraag of hij Bram nog kon tegenhouden.
Er was een kans, want juist nu Bram harder dan ooit wind in de zeilen nodig had, kreeg hij te kampen met een tijdelijke windstilte. De Kokanje kwam nauwelijks nog vooruit.
"Zo winnen ze toch nog," zei Karo verdrietig.

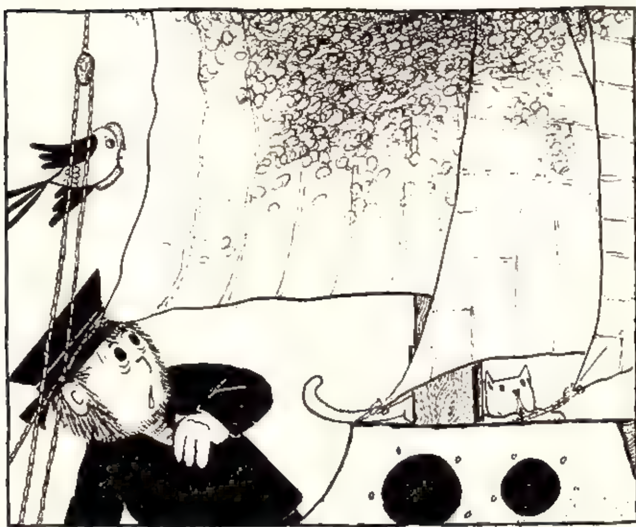
23. Graag had Bram zijn scheepskat tegengesproken, maar hij kon niet. Want Karo had gelijk. Met een schip, dat geen wind had om vooruit te komen, kon je een wedstrijd niet winnen. En in de verte zagen ze al het luchtschip aankomen, dat zwaar van schuim niet snel vooruitkwam, maar toch altijd nog sneller dan het schip van Bram.
"Daar gaat-ie," zei Karo. "En hij wint, dat is duidelijk."

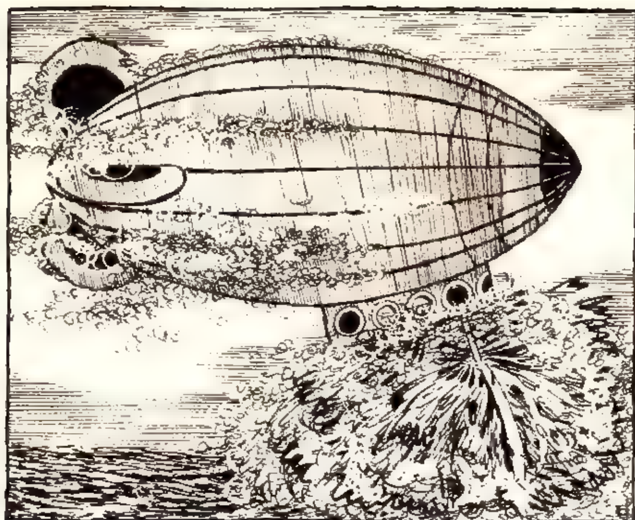
"Wacht eens even," zei Bram voorzichtig, "ik geloof dat hij van koers verandert. Hij komt hierheen."
"Als dat maar geen narigheid betekent," zei Karo. Het lachje van de baas van het luchtschip bewees, dat het juist zijn bedoeling was narigheid te veroorzaken.
"Hou je klaar, jongens, dan smakken we die hele lading schuim in een keer over dat scheepje heen. Hàhàhàhàhà."

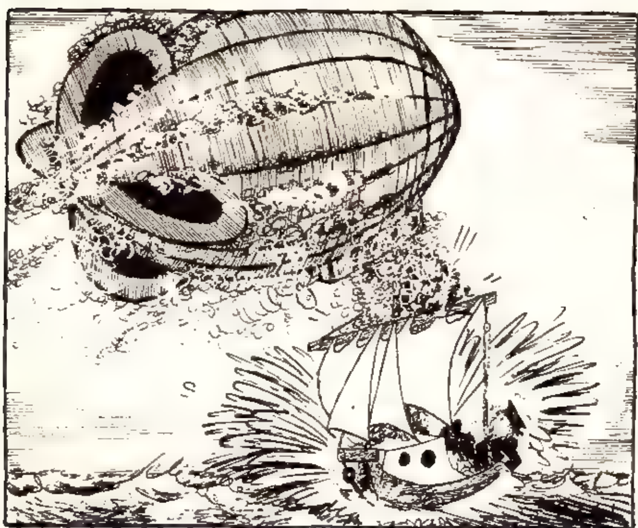
24. Als er meer wind had gestaan zou het voor een ervaren zeeman als Brammetje Fok een kleine moeite zijn geweest om zo te kronkelen en te draaien en te laveren, dat het schuim uit het luchtschip hem zou hebben gemist. Maar er was nu eenmaal bijna geen wind. En zo kon het gebeuren, dat het luchtschip laag en dreigend boven de Kokanje zweefde, toen de luiken zich openden en de witte

schuimmassa naar buiten bolde.
"Lieve help. . . we worden bedolven," riep Karo en toen zakte de wolk omlaag, recht op de Kokanje af.
De leider van het luchtschip sloeg dubbel van pret. "Dat zal ze bezig houden. Nu kunnen ze zeker de race niet winnen. En nou nog eventjes de zaak opkloppen, jongens."
Het zag er slecht uit voor Bram en zijn vrienden.

25. Zo goed en zo kwaad als het ging hadden de opvarenden van het luchtschip de blikken spiraal verwijderd, die door Bram in de roomklopper was aangebracht. Door die spiraal was de lading schuim in het luchtschip geraakt en ze vonden het niet meer dan billijk, dat Bram nu door dezelfde klopper en datzelfde schuim in de narigheid zou komen.
Met een hoog zoevend geluid kwam de geweldige roomklopper in beweging om de schuimmassa nog wat steviger te maken. Maar nu gebeurde er iets, wat niemand had kun-

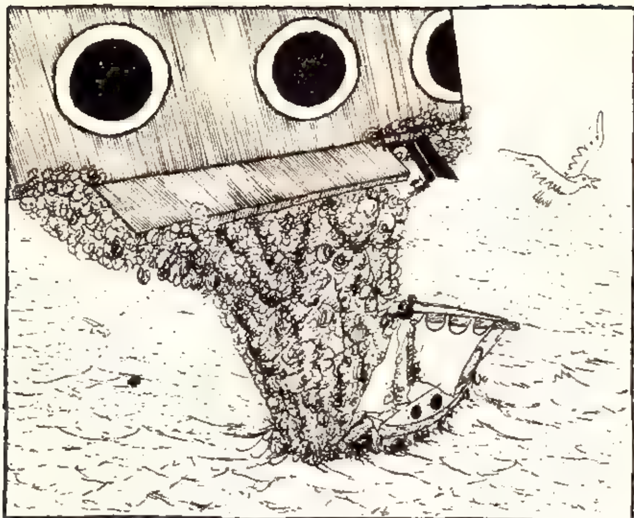
nen voorzien. Doordat de baas van het luchtschip de klopper meteen op volle toeren liet draaien en het schuim in het vliegtoestel toch al wat samengeklonterd was, sloeg de hoeveelheid schuim eensklaps dicht als slagroom in een roermachine.
Er stond plotseling een paal van schuim tussen Kokanje en luchtschip.
"O, jé," zei de baas van het luchtschip, "het is 'n tikje te hard gegaan, geloof ik."

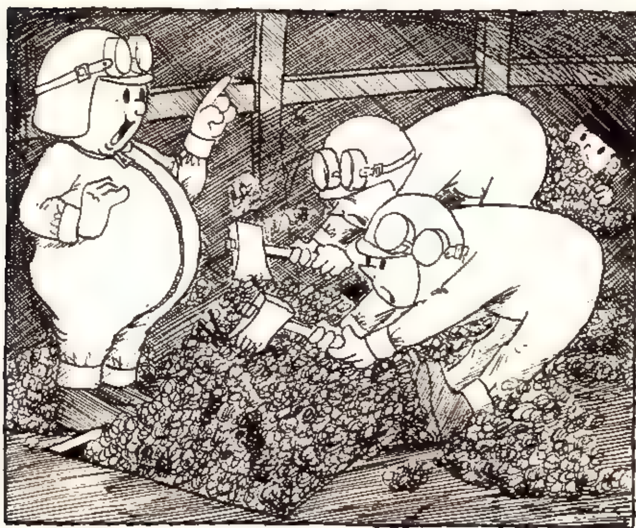
26. Machteloos had Bram moeten toezien, hoe het schuim om hem heen klonterde en draaide. Maar nu het eensklaps door al dat roeren zo hard als een paal was geworden, begreep hij nog eerder dan de man in het luchtschip, boven hem, wat er aan de hand was.
En hij was plotseling weer één en al beweging.
Een ogenblik tevoren was hij nog kansloos geweest, maar nu was er een kleine kans. . . en Bram was gewend zelfs de allerkleinste kans te benutten.

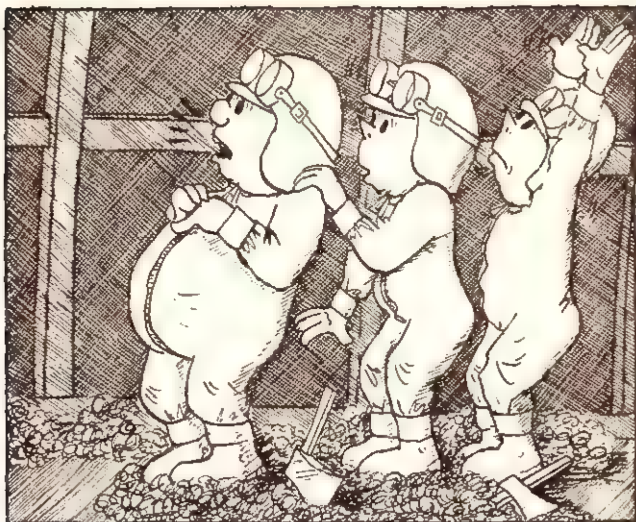
Hij drukte zijn muts stevig op het hoofd en begon ogenblikkelijk de pilaar van schuim te beklimmen. Als een bergbeklimmer greep hij zich vast aan de richeltjes en versteende druppels.
Niemand in 't luchtschip zag hem naderen, maar men wilde wel graag loskomen van die harde massa, die het toestel onwrikbaar in de lucht hield. En terwijl Bram steeds hoger kwam sloegen de mannen met bijlen op de massa in.

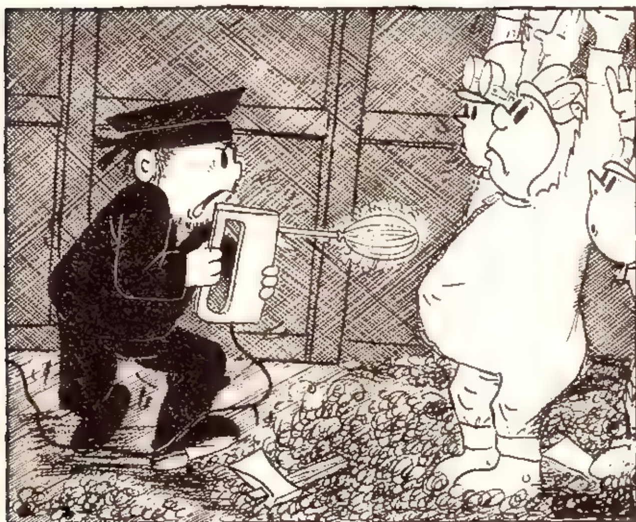
27. Bram bereikte het luchtschip en zag, dat er geen tijd te verliezen was. Lang kon het niet duren of de mannen zouden de schuimpaal hebben omgehakt. . . maar aan de onderzijde zat de verstijfde massa nog aan de Kokanje vast. Als de paal omviel was het goede schip, mét de opvarende tot ondergang gedoemd.
Een kille woede kwam bij Bram op. Hij begreep niet, hoe iemand zoiets tegenover een goed schip kon doen, om van de opvarenden nog maar te zwijgen. Graag had hij zijn tan-

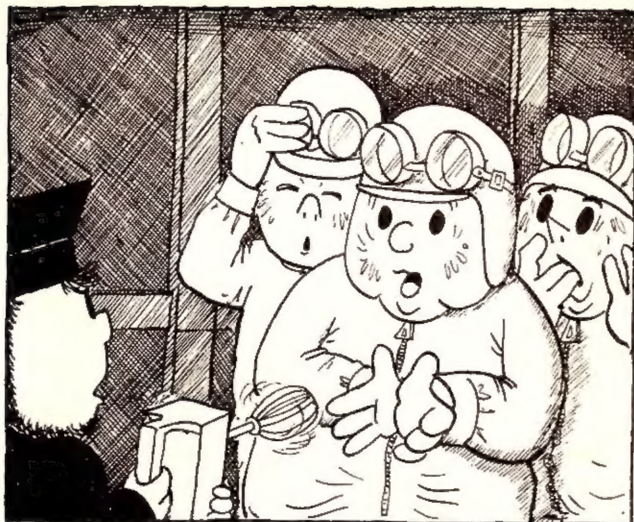
den van boosheid laten knarsen, maar hij zag er van af om zijn aanwezigheid niet te verraden.
De baas van het luchtschip was opgetogen.
"Nog even, jongens en dan zijn we los van die paal en dan kunnen we de wedstrijd winnen."
"En die zeeman dan? " vroeg iemand.
"Die redt zich wel," zei de baas luchtig, want over zulke kleinigheden kon hij zich geen zorgen maken.

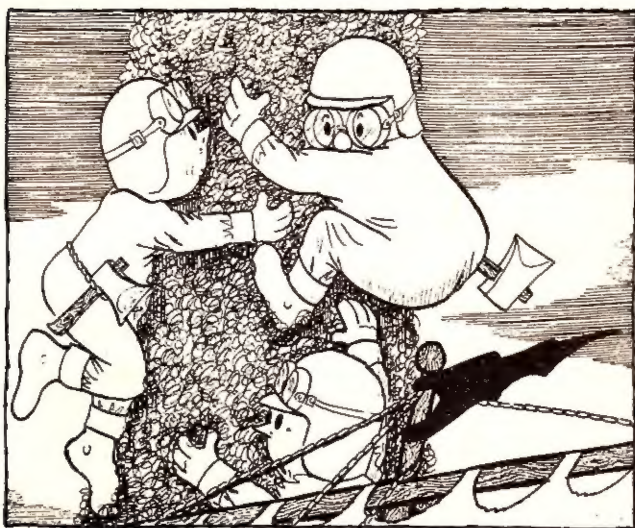
28. Nog maar enkele bijlslagen waren nodig om het luchtschip van de schuimpaal los te maken. . . en daarmee het goede schip Kokanje te laten ondergaan.
Maar de bijlen vielen uit de handen, toen een daverende stem hun toeschreeuwde: "Halt! Handen omhoog of. . ." De handen van de hakkers schoten de lucht in, uit angst voor het verschrikkelijke wapen, dat Bram in de handen hield. Het was. . . een roomklopper. Een kleintje maar en

niet iedereen zou er bang van zijn geworden. Maar deze mannen hadden zelf met een reusachtige roomklopper veel narigheid veroorzaakt en ze zagen er dus veel meer gevaar in dan een ander. En daar had Brammetje op gerekend ! Snel had hij de stekker in het stopkontakt gestoken en nu naderde hij dreigend met het ronkende apparaatje, terwijl zijn tegenstanders stap voor stap terugweken.

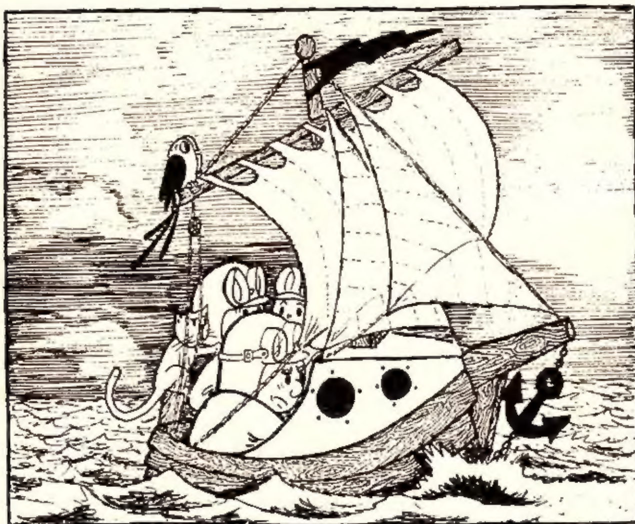
29. Stamelend probeerden de mannen van het luchtschip Bram te bepraten.
"Laat ons gaan. . . die schuimpaal is gevaarlijk. . . als we hem niet losmaken kan de bekleding scheuren. . . en dan is het luchtschip verloren."
"En wat wilde je dan met mijn goede schip Kokanje doen?" vroeg Bram driftig. "Als jullie je zin hadden gekregen zou mijn schip met die schuimpaal zijn gekapseisd."
"Maar wat moeten we dan doen? " vroegen de mannen ge-

willig en zo wilde Bram het horen. Hij stuurde ze langs de paal omlaag met de opdracht de paal los te hakken. "En nog wat," zei hij, want zo gemakkelijk mochten ze er niet afkomen. "Jullie moeten zelf maar eens meemaken, wat het is om met een écht schip te varen. Ik zal dat luchtschip van jullie weg brengen. . . jullie varen onder commando van mijn scheepskat."
Ze moesten wel toestemmen, want Bram had alle troeven in handen, plus de roomklopper.

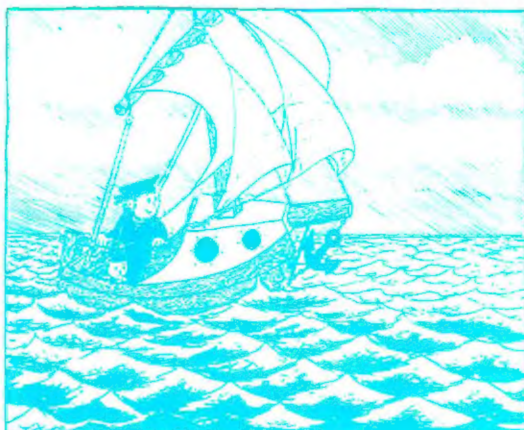
30. Zodra de schuimpaal was losgehakt en overboord was gevallen steeg Bram met het luchtschip op. Hij had verder geen problemen meer, maar wel de mannen, die in zijn plaats op het goede schip Kokanje meevoeren.
In de eerste plaats vonden ze het niet prettig, dat ze bevolen werden door een scheepskat. En Karo was bijzonder streng en hij zette ze hard aan het werk. Maar erger nog was de baas van het luchtschip eraan toe, die zo graag de wed-

strijd had gewonnen.
Hij zuchtte diep en schudde voortdurend het hoofd. Want wat was dit voor een wedstrijd? Bram vloog nu in zijn luchtschip en hij zat op Brams boot. En als nu het luchtschip het eerst aankwam, wie had dan de strijd gewonnen? Bram? Of de man van wie het luchtschip was?
Het leven van een luchtschipper kon soms heel moeilijk zijn. . .

IN HET VOLGENDE NUMMER:

BRAMMETJE FOK
en de SCHATZOEKERS

1. Het goede schip de Kokanje stevende regelrecht op de eerste de beste haven af, die schipper Brammetje Fok op de kaart had kunnen vinden. Dat merkwaardige avontuur met het onderwatervolk zat hem nog flink in de benen en ook Karo en Tutu waren stiller dan gewoonlijk. Ze hadden er alle drie behoefte aan om weer eens vaste grond onder de voeten te voelen. In de kajuit boog Bram zich nog eens over de kaart en schatte de afstand, die ze nog voor de boeg hadden. "Nog een uur of wat", mompelde hij tevreden. "Vóór het avond is lopen we de haven binnen". Hij had gelijk. De zon stond nog boven de horizon toen

de Kokanje in een gezellig klein havenstadje afmeerde. Het was druk op de kade. Mensen wandelden voorbij. Oude baasjes troffen elkaar op de bankjes bij de haven en keken dromerig over het water. Kinderen speelden. Bram nam het in zich op en genoot ervan. Zo hoort een havenstad te zijn, dacht hij bij zichzelf. Een beetje druk, gezellig en met mensen, die er gelukkig uitzien. Hij werd in zijn overpeinzingen gestoord door kindergehuil. Op de kade naderden een luid snikkende jongen en al een even hard huilend meisje.

UITGEVERIJ "SARI" B.V.
Postbus 96 - Ridderkerk - Tel. (01804) 13861